ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
ВСС - 12945 / 15 -10- 2026

ОТГОВОРИ

от

Георги Тодоров Чинев – Административен ръководител – Окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Бургас, в качеството на кандидат за изборен член на ВСС от квотата на прокурорите

Уважаема г-жо Гяурова - Вегертседер,

Представям отговори на Вашите въпроси, отправени на основание чл.29и, ал.2 от Закона за съдебната власт:

А. ОТГОВОРИ НА ПОСТАВЕНИТЕ ОБЩИ ВЪПРОСИ

Въпрос 1: Отчитайки изключителната важност на темата за независимостта на съдебната власт, на нея, в изготвената от мен Концепция за дейността на ВСС съм посветил нарочна глава – II, озаглавена „Конституционен модел и нормативни основи на съдебната власт. Независимост на съдебната власт“ /стр. 4 и 5/. Като отправна точка на изложението си по обсъжданата проблематика съм посочил, че **независимостта на съдебната власт** е сред иманентните характеристики на правовата държава и **представлява гаранция не за привилегирован статут на магистратите, а за правото на всеки гражданин да получи правосъдие**. По-нататък в изложението съм декларирал решимостта си да полагам усилия за отстояване независимостта на съдебната власт, разбирана от мен като:

На първо място, **институционална независимост** – защита на органите на съдебната власт и в частност, прокурорите от неправомерна външна намеса - на останалите власти /най-вече на изпълнителната, посредством упражняване на недопустим политически натиск/ и от всякакви други извънсистемни фактори – икономически, медийни инсинуации и внушения, целящи обществена дискредитация[1].

На следващо място, **професионална независимост** на всеки отделен магистрат, гарантираща възможността да взема решенията си и постановява актовете си свободно - по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона и доказателствата по делото.[2] В този смисъл, решително ще осъждам всякакви опити за корупционно, административно или психологическо въздействие върху работата на магистратите, за

[1] Една от възможностите в арсенала от такива за институционална реакция е Механизмът за публична реакция на ПК на ВСС в случаи на засягане независимостта и доброто име на прокурори и следователи
[2] В изпълнение на разпоредбата на чл. 3 от ЗСВ и чл. 14, ал. 1 от НПК

интервенция, основана на обещание за получаване на лични облаги или кариерно развитие. Тук бих добавил и категоричното ми противопоставяне, но и готовността за предприемането при нужда на мерки за институционална защита на магистрати, в случай на оказване върху тях на натиск от извънсистемни центрове на власт и кръгове на влияние.

И на последно място, но не и по важност, независимост, предполагаща утвърждаването на висшия административен и кадрови орган на съдебната власт – **ВСС, като независим, визионерски, стратегически флагман на съдебното управление.** Това означава ВСС не само да регистрира и реагира на възникнали проблеми, а да формира политики[3], които прогнозират и предотвратяват потенциални такива. Наред с това, ВСС да използва инструменти, които създават условия за устойчиво развитие на системата - за законосъобразно, отговорно, ефективно, прозрачно и предвидимо управление на кадровия и публичен ресурс, отговарящо на завишените обществени очаквания и изисквания към работата му и водещо до възстановяване на изгубеното обществено доверие.

Разбира се, в изброените от Вас случаи се наблюдават значителни дефицити в ефективността на настоящия състав на ВСС, относно осигуряване и отстояване независимостта на съдебната власт, свързани с: липса на прозрачност и публично оповестяване на информация, отнасяща се до мрежите на П. Петров – „Еврото“ и М. Божанов – „Нотариуса“; отсъствие на проактивен подход, както и достатъчен обхват на проверките, касаещи въпросните извънсистемни центрове на влияние; институционална пасивност и липса на институционална защита /относно съдия Цариградска/.

Това според мен налага създаването на ефективен механизъм за защита на магистратите; публично оповестяване на резултатите от проверките по отношение на безспорно установени зависимости и обвързаности, с цел „изсветляването“ им. Впрочем, тук е мястото да спомена, че **винаги съм защитавал тезата, че безкомпромисното санкциониране на поведение на магистрати, което е в разрез с етичните правила, е императив на деня.** Защото **при доказана липса на интегритет, бездействието практически означава отсъствие на институционален имунитет срещу всякакъв натиск**; навременна и категорично реакция на ВСС във всеки случай на установен натиск върху магистрат, независимо от източника му.

Въпрос 2: Категорично подкрепям идеята, свързана с регламентирането на механизъм за отзоваването на изборни членове на ВСС. Подобна възможност ще предпостави така необходимата отчетност на изборните членове на съвета

[3] Множина експерти и наблюдатели препоръчват като принцип на действие в работата на ВСС да се възприеме този на „превенция преди реакция“.

пред колегите им и няма да доведе до скъсване на „живата“ връзка с тях.[4] Наред с това, подобен механизъм ще постигне и дисциплиниращ ефект по отношение поведението на изборните членове на ВСС, които под угрозата да бъдат отзовани ще съобразяват съответствието му с етични правила и професионални стандарти в много по-голяма степен. Все пак, длъжен съм да посоча и известен риск, който въвеждането на подобен механизъм крие, а той е свързан с възможността, извънсистемни кръгове /политически, икономически, лобистки/, преследвайки нелегитимни цели, посредством различни способи, като например дезинформационна медийна акция, да направят опит за отстраняване /чрез отзоваване/ на „неудобни“ изборни членове на ВСС. С цел избягване на подобен риск, следва да се изработят много добре премислени и обективни процедурни правила, включващи като задължителна противотежест на целенасочени, злоумишлени кампании срещу даден член и изискването за значително мнозинство /“висок“ кворум/ при взимането на решение за отзоваването му.

Въпрос 3: Изборът на нов главен прокурор е фундаментален тест за функционирането на държавата, именно като правова. Без колебание, този избор аз наричам съдбоносен. Тази му характеристика се основава на факта, че с него са свързани огромни очаквания не само в системата на ПРБ, но и в обществото като цяло. Очаквания, най-общо отнасящи се до **промяна на облика на държавното обвинение и посоката на развитието му** през следващите седем години, а оттам и на **надежди за преодоляване усещането за несправедливост**, резултат на оценките на хората за недостатъчна /или липсваща/ ефективност в работата на прокуратурата. Именно поради изключителната важност на този избор, в Концепцията ми за дейността на ВСС се съдържа нарочен раздел – IVb, озаглавен „Избор на нов главен прокурор“ /стр. 12, 13/, в който са изложени вижданията ми за профила на новия главен прокурор. Профил, който следва да включва следните дадености:

- **Реална политическа и икономическа независимост**. Новият главен прокурор не трябва да има каквито и да било обвързаности с политически партии и икономически структури, нито зависимости от такива.
- **Безспорен обществен авторитет и високо ниво на професионална компетентност**. Бъдещият титулярен главен прокурор трябва да е с доказан интегритет и да е юрист с висока

[4] Впрочем, в изготвената от мен Концепция /стр.6/, аз се ангажирам със създаването на персонален модел на отчетност, включващ, както публикуването на ежемесечен електронен бюлетин, отразяващ свършеното от мен – участие, становища и гласуване в редовни и извънредни заседания на Пленума на ВСС и Прокурорската колегия, така и организирането по апелативни райони на всяко тримесечие на лични приемни, като форма на непосредствен контакт с колегите.

професионална експертиза.

- **Доказан управленски капацитет и познаване на системата.** Новият главен прокурор трябва да познава задълбочено механизмите на функциониране на прокуратурата и да има нужния управленски опит, за да е във възможност успешно да я реформира и ръководи.

Що се касае до процедурата за избор на главен прокурор, тя според мен трябва да осигурява:

Състезателност, прозрачност и алтернативност. Това предполага, **разписване на ясен регламент, публичен дебат и реална конкуренция между равнопоставени кандидати, които са няколко на брой.** В тази връзка, споделям идеята, лансирана и от други колеги, за възприемане на номинационна процедура, подобна на вече предвидената такава за избор на членове на ВСС от парламентарната квота. Това предполага в Правилата за избор на главен прокурор да залегне **възможността за предлагане на кандидатури от граждани, НПО-та и други юридически лица /инициативни предложения/**, от които членове на ВСС впоследствие биха могли да припознаят кандидати за избор.[5]

Въпрос 4: Считам, че **достойното възнаграждение на труда на магистратите и съдебните служители е аксиома**. Съобразявайки значимостта на темата за професионалната общност, в изготвената от мен Концепция съм отделил нарочна глава за нея – XIV, озаглавена „Бюджет.Трудови възнаграждения. Осигурителни вноски". /стр. 28 – 31/. Считам, че в изложението по темата се съдържат отговорите на всички поставени от Вас въпроси относно нея.

Въпрос 5: При разработването на представената от мен концепция не съм използвал система с генеративен изкуствен интелект или софтуер, базиран на големи езикови модели.

Б. ОТГОВОРИ НА ВЪПРОСИ, КАСАЩИ МОТИВИТЕ И КОНЦЕПЦИЯТА.

Въпрос 1: Като един от мотивите, обусловили решението ми да приема номинацията на колегите и участвам в процедурата за изборен член на ВСС от квотата на прокурорите съм посочил резултатите от работата ми като прокурор през последните осем години, а именно: липсата на постановени в резултат на нея оправдателни съдебни актове по внесени от

[5] Съгласно процедурните правила от 2026 г. за избор на членове на ВСС от парламентарната квота, предложения до депутатите може да прави всяко физическо или юридическо лице, институция или организация, като впоследствие окончателните кандидатури се внасят официално от народните представители измежду направените „номинации".

мен дела; отсъствието на върнати от съда такива; големият брой потвърдени постановления и наличието само на едно отменено такова.

Горните данни, не само по мое мнение, а и на база установените специфични критерии и показатели, възприети в действащата Наредба № 3 от 23.02.2017 г. за показателите и методиката за атестиране и критериите за отчитане степента на натовареност на прокурори и следователи и на административните ръководители и техните заместници /ДВ, бр. 21/10.03.2017 г./, свидетелстват за високо качество в дейността ми като оперативен прокурор. А качеството, наред със срочността са основните показатели за ефективността на прокурорската дейност. Категорично смея да твърдя, че в професионалната си биография като прокурор никога не съм действал, воден от съображения за целесъобразност, в това число и стремейки се произнасянията ми да „обслужат" статистика, позволяваща да получа максимална комплексна оценка при атестация. В този смисъл, не разпознавам себе си като удачен адресат на въпроса за наличието на своеобразен професионален конформизъм, свързан с непоемането на риск за внасяне на дело в съд при опасност за постановяване на оправдателна присъда. Решенията по наблюдаваните от мен досъдебни производства винаги съм взимал на база вътрешното си убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като съм се ръководил от закона. Всъщност, ако все пак безусловно приемем, че съществуват случаи, при които от прокурор е проявена извънредна професионална „предпазливост", предпоставяща прекратяване, а не внасяне в съда на досъдебното производство, то тогава трябва да признаем две неща: първото от тях е, че да, препятства се възможността за първично произнасяне от съд по предмета на делото, в следствие проведено съдебно производство /при все, че се запазва опцията за вторично такова, по повод жалба срещу постановлението за прекратяване на досъдебното производства, респ., като алтернатива - за ревизия на акта по реда служебния или инстанционен контрол в рамките на прокурорската институция/; второто, че практикуването на подобен подход доказва необходимостта от спешното преосмисляне на съществуващия атестационен модел.

Въпрос 2: В отвор на този въпрос, като пример за изгубено обществено доверие поради институционално високомерие /друга метафора, но от същия смислов ред, която използвам е институционално късогледство/ бих посочил известната загуба на рефлекса ни за пулса на обществените настроения и очаквания към работата на прокуратурата, за границите на обществената търпимост /конкретен пример за това е нахлуването в сградата на Президентството през лятото на 2020 г./. Бавното правоприлагане е проблем, на който съм посветил отделна глава в Концепцията си – X, озаглавена „Проблеми при решаване на делата в разумен срок. Възможности на ВСС за интервенция" /стр.23, 24/. В отговор

на констатацията си за редица непрозрачни и спорни кадрови решения, както и други нелогични, дори безпринципни актове на ВСС, бих посочил отделни кадрови процедури /напр. избирането на заместници на адм. ръководители от по-ниско ниво, което от предвидено в закона изключение се превърна в правило. Вече съм имал повод да посоча, че съм категоричен привърженик на тезата, че заместниците следва **да се предлагат и назначават единствено и само из между прокурорите от същия орган на съдебната власт, в който работи съответния административен ръководител.** Прескачането на ниво, макар и формално в съответствие със законовото изискване това да се прави „по изключение“[6], обезсмисля идеята за плавното и най-вече логично както от професионална, така и от житейска гледна точка изкачване по кариерната стълбица. То е най-краткият път за директно заобикаляне на конкурсното начало. Освен това, подобен акт неоправдано неглижира потенциала /човешки и административен/ на прокурорите от съответната прокуратура и в много от случаите – откровено и незаслужено ги обижда. Впрочем, със сигурност съществуват отделни случаи, в които подобен подход е оправдан, но те, мисля че са пренебрежимо малко. Общото усещане в магистратската общност е, че до тази възможност се прибягва intuitu personae. Ето защо, заявявам категоричната си позиция, че **решително бих се противопоставил, коментираното изключение да се прилага като правило и занапред**. Други примери за актове от обсъжданата категория са тези, свързани с непоследователна и избирателна като подход дисциплинарна практика. Като пример за загуба на обществено доверие поради съществуването на извънсистемни центрове на власт и кръгове на влияние бих могъл да посоча станалите публично достояние случаи, свързани с дейността на П. Петров – „Еврото“ и Мартин Божанов – „Нотариуса“.

Въпрос 3: Положителният отговор на този въпрос иманентно се съдържа в изразената от мен готовност /Концепция за дейността на ВСС, раздел IVb, озаглавен „Избор на нов главен прокурор“ /стр. 12/, в Правилата за избор на Главен прокурор да залегне възможността за предлагане на кандидатури от граждани, НПО и други юридически лица /т. нар. „инициативни предложения“ или „граждански номинации“/, от които членове на ВСС впоследствие биха могли да припознаят кандидати за избор.

Въпрос 4: Ако въпросът съдържа имплицитен намек, че двете мои отличия целенасочено се „ползват като довод за кариерно израстване, включително за членство във ВСС“, не бих могъл да приема подобен „упрек“ за верен, най-малко поради обективното му несъответствие с

[6] По аргумент от разпоредбата на чл. 169, ал. 2, изр. второ от ЗСВ.

действителното фактическо положение. В изготвените от мен, в качеството на изборен член на ВСС от квотата на прокурорите, мотиви, като един от доводите /но, разбира се не основен/, даващ подтик на мотивацията ми съм посочил признанието на резултатите от работата ми, намерило израз в поощряването ми със споменатите по-горе отличия. Всъщност, считам, че поощряването ми с тях е признание и косвена положителна оценка и за дейността на органа на съдебната власт – ОП – Бургас, към който се числя. Въпреки, че ми се струва излишно, все пак обективността налага да спомена, че аз и моите колеги осъществяваме дейност на особено невралгична територия - тази на област Бургас /най-голямата по територия в страната, а през летните месеци, вероятно и по население/. Територията на ОП – Бургас е една от най-тежките по отношение разнообразието на видове престъпления и криминогенната среда, особено през летните месеци, когато на нея „гастролира" голяма част от криминалния контингент от страната. Наред с това, на територията на обл. Бургас се намира границата на Р. България с Р. Турция /зелена и морска/, която е и външна на ЕС, най-големият курортен комплекс на Балканите – к.к-с "Слънчев бряг", пристанище, летище, митница, част от автомагистрала „Тракия", участък от Републикански път I-9, водещ до ГКПП „Малко Търново", Затвор и затворнически общежития. Областта се отличава и с развитата си индустриална инфраструктура, динамична икономическа среда и наличието на компактна маса бежанци от Украйна, вследствие военния конфликт там. Налице е и мигрантски натиск, бележещ в последно време осезаем ръст. Ето защо, под ръководството и надзора на ОП – Бургас са и едни от делата, отличаващи се с голяма фактическа и правна сложност, и предизвикващи широк обществен отзвук и медиен интерес в национален мащаб. Успешното справяне със значителни предизвикателства /сред които бе и най-голямото окрупняване на районни прокуратури в страната, в резултат на преструктурирането на прокурорската карта/, намерило израз в резултатите от работата, е причината, поради която не само аз, а и мнозина мои колеги са били наградени. Така че, поощряването ни не е и не може да се тълкува като акт на самоцелно фаворизиране.

Извън горното, намирам за важно да отбележа, че именно с оглед избягване на всякакви съмнения за целенасочено и избирателно фаворизиране, в Концепцията си /стр. 23/ съм посочил, че занапред с преценката за наличие на основание за поощряване трябва все повече да се ангажира ПК на ВСС.

Въпрос 5: Коректността при отговора на този въпрос налага уточнението, че в Концепцията си не правя законодателна промяна в НПК в посочения от Вас смисъл, както се твърди във въпроса под горния номер. Единственото, което съм си позволил да сторя е, по същество да предложа обсъждане в рамките на професионалната общност на споменатата идея, която определям като „нагледно авангардна, но само поради тази причина

незаслужаваща автоматичното й отхвърляне“. Идеите за промяна на подсъдността /напр. за промяна в местната подсъдност - чл. 37 от НПК при престъпления, извършени в чужбина/, не са нови и аз в никакъв случай не бих си приписал авторството на която и да е от тях.

Georgi Todorov Chinev
Digitally signed by Georgi Todorov Chinev
Date: 2026.10.14 14:46:55 +03'00'

С уважение,

Георги Чинев